

men paa Finantslovsforlaget. Hvad jeg imidlertid har imod denne Post, er, at det forekommer mig, at den ligeoverfor det Formaal, den har at løse, er alt for knap. Til Gaver eller Præmier, som gives til fattige, driftige Husmænd, vilde jeg anse Summens Størrelse for passende; men naar den skal anvendes til Laan, finder jeg, at Bøbet er saa forsoindende, at man næsten ingen Erfaring vil kunne have af dets Anvendelse. Jeg vil derfor anmode det ærede Finantsudvalg om at tage under Overveielse, hvorvidt det ikke kunde finde Anledning til ved Finantslovens 3die Behandling at stille Forslag om en Forøgelse af Summen, og navnlig forekommer det mig at ville være rigtigere, at Finantsministeriet blev bemyndiget til at anvende en vis bestemt Sum enten af Raasbeholdningen eller af Statsaktiverne til saadanne Ublaan. Det forekommer mig nemlig ikke rigtigt at tage Penge til saadan Anvendelse af Statsindtagterne. Vi have jo fuld Anvendelse for Statens Indtægter til forskjellige andre gavnlige Niemed, til Jernbaneanlæg, til Beskyttelse af Sjyllands Vestkyst, til Dampfærgeanlæg og mange flere Ting; men jeg finder, der er mindre Anledning til at forøge Statsaktiverne — og dette vil jo egentlig blive et Statsaktiv — ved at gjøre saadanne Ublaan. Det var foreløbig blot denne Genstilling, jeg om denne Sag vilde gjøre til det ærede Finantsudvalg. — Jeg vil dernæst med den høitærede Formands Tilladelse gaa over til at omtale et Par andre finantsielle Spørgsmaal, som maatte rettere havde hørt hjemme under Finantslovens 1ste Behandling; men da de ikke dengang kom frem, og det er finantsielle Spørgsmaal, der fortære under Indenrigsministeriet, haaber jeg at have Tilladelse til at omtale dem, saameget mere som jeg omtalte det ene Spørgsmaal forrige Aar under Finantslovens 2den Behandling, hvor den da fandt vedvilgig Smødefommene baade hos den høie Regering og det høitærede Thing. Dette Spørgsmaal angik dengang Beskyttelsen imod fremmede Fiskeres Overgreb mod vore Fiskere ved Besterhavet. Denne Gang gjælder det paa en anden Maade at støtte Fiskerne ved Besterhavet, der, som Enhver veed, ere stillede under særdeles vanskelige og besværlige Forhold. Der er i de sidste 3 a 4 Aar forløst endel Fiskeredskaber, som de fremmede Fiskere have taget fra vore Fiskere, dels fortsættelig dels under deres Fiskeri, og vi ville kunne vente, at noget Saadant fremdeles vil ske, saalange de Fremmede drive Besterhavsfiskeriet. Saadanne Tab ere næsten utaalelige for Fiskerne, idet de ikke alene miste deres Redskaber, men ogsaa derved standses i deres Bedrift. Kunde det nu ikke være rimeligt, at Staten, da den ikke tilfulde kan beskytte dem i deres lovlige Erhverv, kom dem saameget til Hjælp, at den erstattede dem de Redskaber, som de fremmede Fiskere ødelagde for dem, og det ikke alene de Redskaber, de for Fremtiden forluse, men ogsaa dem, de have tabt i de

siste 2—3 Aar, dog under den Betingelse, at Kommunen erklærede sig villig til at ville bære $\frac{1}{4}$ af det Tab, som Redskaberne kunne ansættes til, medens Statskassen udbræder Resten. Det er Uret og Synd mod disse Folk, at de ikke kunne beskyttes eller i alt Fald støttes saaledes, at de kunne vedblive med deres Fiskeri. Ulemperne ere formentlig kun forbigaaende, thi det skal nok være Tilfældet, at den Slags Fiskeri, som de engelske Fiskere drive paa Sjyllands Vestkyst, kun kan drives nogle faa Aar ad Gangen, idet de nemlig ødelægge Bunden saaledes, at Fiskene, som disse Fiskere især søge, ikke i Længden kunne opholde sig der. Det vilde være sørgeligt, om dette Fiskeri nu skulde blive saa aldeles ødelagt, at det ikke kunde opstaa igjen, og at Fiskerne skulde nødes til at grube ind i andre Erhverv. Det er en saa dygtig og driftig Befolkning og saa energisk i sit Erhverv, at det ogsaa fra den Side set vilde være Uret ikke at støtte disse Folk under de nuværende Forhold. Jeg vil blot anføre et enkelt Exempel, der tilstrækkelig beviser deres Thærdighed. Sidste Jul havde vi en Tid stadig Veirlig med temmelig haard Frost, men desuagtet toge Fiskerne ud paa Havet endog saa i Suleheltdagene; de seilede da den ene Dag mange Mile ud i Søen, og laa i deres smaa aabne Fartøier i de lange kolde Nætter, og som først hjem den næste Dag, undertiden rigtignok med en god Fangst. Det vil let indses, at de paa den Maade vove baade Liv og Helbred, men det viser, hvor kraftigt de anstrenge sig for at bevare en selvstændig og uafhængig Stilling. Det er derfor mit Ønske, at Finantsudvalget inden 3die Behandling vil stille en Sum til Ministerens Disposition til dette Niemed, eller ogsaa kunde maasse den omtalte Understøttelse udredes af den Sum, som bevilges til Fiskeriets Fremme. (Eh. Nielsen: Den Sum er altsor lille i Forveien!) Det ærede Medlem siger, at den er altsor lille i Forveien, og jeg skal indrømme, at det vilde være sørgeligt, om der skulde mangle de fornødne Midler til det Formaal, som denne Bevilling skulde løse, men det, jeg her har omtalt, vil kun andrage nogle faa Hundrede Rigsdaler, og saameget kunde denne Post da forøges. Uagtet Summen saaledes ikke er betydelig, skader det dog Fiskerne meget; thi naar de komme ud paa Havet og endog i betydelig Afstand se den engelske Fiskerslaade, tør de ikke sætte deres Garn ud, men maa gaa tilbage med uforrettet Sag. Naar de derimod vare sikke paa, at de vilde faae Redskaberne erstattede, i Fald de skulde gaa tabte, vilde de ofte sætte dem ud, hvor de nu ikke tør gjøre det, og Fiskeriet vilde saaledes vinde ved, at de vare sikke imod Tab. Jeg tror ikke, der vilde være nogen Fare for, at Kommunerne og Staten skulde faae synnerlig store Udgifter i den Anledning; thi Fiskerne vilde dog altid have Frygt for at tabe deres Redskaber, selv om de bagefter fik dem erstattede,